

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. Пазарджик , 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на петнадесети април, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20215220200398 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „ТСТ ТРАНС ОЙЛ”ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.Пазарджик, местност „Чукур Савак”, комплекс „ТСТ Ойл”, представлявано от управителя А. С., чрез адв.Ел.П. против Наказателно постановление 13-002358/17.02.2021г., на директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Пазарджик, с което на основание чл.416 ал.5 от КТ вр. чл.415 ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 600 лв. /хиляда и шестстотин лева/.**

Релевираните в жалбата оплаквания се свеждат до наличие на материална и процесуална незаконосъобразност на атакуваното НП, с оглед на което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание дружеството - жалбоподател, чрез пълномощника си, поддържа жалбата и искането в нея.

Процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва жалбата и е на становище същата, като неоснователна, да се остави без уважение.

Пазарджишкият районен съд, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН прие за установено от фактическа страна следното:

На 22.06.20г. в стопанисван от дружеството- жалбоподател обект в землището на Пазарджик м. „Чукур савак“ била извършена била извършена проверка от инспектори в ДИТ св. А. и колегата му Г. Сиракова.

Проверката продължила на 24.06.20 и 16.07.20 г. в ДИТ и по представени от дружеството документи. След като приключила, бил съставен протокол ФА 2016526/15.07.20г. (л. 5 сл.), надлежно връчен на упълномощен представител – св. Г. (пълномощно на л. 14).

Впоследствие св. А. установил, че при изписване на отразените обстоятелства в протокола е допуснал технически грешки, поради което съставил писмо до дружеството - виж на л. 9 Протокол за поправка на очевидни фактически грешки , в което отразил тази своя констатация, както и че на основание чл. 62, ал.2 от АПК предписанията дадени в протокола от 15.07.20г. следва да се считат за невалидни , поради което издава нов протокол от 29.07.20г.

На неустановена дата, но до връчването на протокола от 29.07.20г. ,протоколът за констатираните грешки (на л. 9) бил надлежно връчен на св. Г..

На нея бил връчен (виж на л. 28) на 31.07.20г. съставения нов протокол ФА 2016526/29.07.20 (л. 23 и сл.) . Едно от тях по т. 11 от протокола било : със срок до 21.08.2020г. да се плати на С. А. Г. - водач на товарен автомобил 3 /три/ дена от м. март 2020г. за преустановяване на работа в предприятието, съгласно Заповед на работодателя от 16.03.2020г. по чл. 120в от Кодекса на труда при обявено извънредно положение в страната, съгласно чл. 128, т. 1 и чл. 267а от Кодекса на труда"

След връчването на протокола от 29.07.20 г. св.Г. изготвила възражения

против дадените с него предписания (л. 23), което било разгледано от ИА ГИТ и с решение на осн. Чл. 97, ал.1 от АПК (виж на л. 30 и сл.) е отменено само предписанието по т. 24 от протокола от 29.07.20, а всички други предписания по останалите точки са потвърдени.

Липсва последващо оспорване и на 16.10.20г. св. А. отново извършил проверка в обекта, за да провери дали са спазени дадените от него предписания с този протокол. В рамките на тази проверка установил, че предписанието по т. 11 от протокола да се плати на св. Г. три дена от м. март 2020г. за преустановяване на работа в предприятието, съгласно Заповед на работодателя от 16.03.2020г. по чл. 120в от Кодекса на труда при обявено извънредно положение в страната, съгласно чл. 128, т. 1 и чл. 267а от Кодекса на труда", не било изпълнено, тъй като такова плащане не било направено.

Поради това св. А. съставил процесния акт, приемайки, че нарушението е извършено към първия ден след изтичане на срока , тоест на 22.08.20г. (съгласно дадения срок с протокола).

Актът за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ е съставен в отсъствие на представител на дружеството след надлежна покана, надлежно предявен на представител (пълномощно за Г.) и връчен препис нему срещу подпис.

Въз основа на акта е издадено НП.

Последното се атакува с доводи за неговата процесуална и материално-правна неизправност. Претенциите за процесуална несъответност с нормативните изисквания са неоснователни. АУАН и НП са издадени при спазване на предвидената за тях процедура и от компетентни органи (л. 37). Съдържанието им е изцяло съобразено с предписващите го норми на ЗАНН (чл.42 и чл.57) , като описанието на нарушението е съвсем детайлно и ясно и създава възможност както за организиране и провеждане правото на защита, така и за осъществяване на съдебен контрол .

Неоснователно се критикува с жалбата процедурата по съставяне на акта в отсъствие на законов или упълномощен представител на дружеството. АУАН е съставен след като поканата за явяване на 06.11.20 е била надлежно връчена на пълномощника и свидетел по делото Г. (виж на л. 14 и показанията й в с.з.). от показанията на св. А. и декларациите на л. 20 , става ясно, че след

като до работния ден 06.11.20 не се явил представител на дружеството, те били съставени от посочените трима служители на ДИТ в потвърждение на възприетото обстоятелство. То се потвърждава и с показанията на св. А.. Поради това , напълно законосъобразно актът е съставен в отсъствие на нарушителя, но пък е надлежно предявен на негов пълномощник, комуто е връчен и препис от него. Неоснователно се претендира липса на представителна власт за това действие в рамките на административно-наказателното производство. Представеното пред администрацията пълномощно за Г. – виж на л. 10- е генерално: още в т.1 от него упълномощителят Ан. С. в изрично посоченото качество – и като законен представител на дружеството – жалбоподател е делегирал на свидетелката права да „ извършва от негово име и от името на дружеството и за негова сметка всякакви правни и фактически действия пред всички държавни и общински органи и техните подразделения , като следва изброяване, което обаче е примерно и категорично не е изчерпателно „ ... и др.“). Този цитат от пълномощното е достатъчен, за да се приеме надлежна представителна власт на Г. във всяко действие, в което тя е участвала в рамките на проверката и в развитото се административно-наказателно производство.

Неоснователно се претендира нарушение на чл. 34 от ЗАНН.

Нарушението е било констатирано в проверка, извършена на 16.10.20г. и от извършването му до издаване на акта на 09.11.20 г. не е изтекла една година , а НП е издадено три месеца и половина след акта.

Въобще, в рамките на цялостната проверка за законосъобразност Съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на НП.

То е законосъобразно и от материално-правна гледна точка. На първо място следва уточнението, че възражения против даденото предписание по т. 11 с Протокола от 29,07,20г. , вкл. такива относно начина, по който то е формулирано, са изцяло неотносими към настоящия спор и не подлежат на разглеждане в настоящия процес. Това предписание е дадено с протокол, предписанията в който са били обжалвани по съответния ред и в този смисъл са налице изричните показания на св. Г. и приложеното решение ИА ГИТ на осн. чл. 97, ал.1 от АПК (виж на л. 30 и сл.), с което предписанията по

протокола за изцяло потвърдени с изключение на това по т. 24. Това решение на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ не е било оспорено в 14-дневния срок пред АС Пазарджик (виж показанията на Г.) . Недопустимо е в рамките на настоящия спор да се проверява законосъобразността на предписания, които са легитимирани от компетентния за тяхната проверка орган. Тази проверка е била инициирана от дружеството с възражението на л. 29 , в което относно процесното предписание по т.11 (както и относно аналогичните му по т. 1-10 , т.12 -19) *не е заявено*, че работникът е ползвал вид отпуск (в случая – неплатен), поради което да не му се дължи възнаграждението по чл. 267 а от НК (за времето, през което работата със заповед на работодателя е преустановена поради обявено извънредно положение) в случаите по чл. 120 в от КТ. Затова и такова се дължи, както е приел компетентния да прецени законосъобразността орган – ИА „ГИТ“ с окончателния си акт - на л. 30 (решението не е обжалвано – виж показанията на Г.) .

Липсата във възражението до ИА „ГИТ“ на твърдения, че работникът св. Г. е ползвал неплатен отпуск създаде сериозни съмнения относно датата на молбата за този вид отпуск, защото тъкмо пред този орган е следвало те да бъдат депозираны – при обжалване на процесното предписание. Те се засилиха съвсем предвид твърденията на самия работник , че „никога не е подавал молба за неплатен отпуск и никога не е ползвал такъв.“ (виж на л. 61, гърба показанията на Г.). От последващите му признания, след предявяване на подписана от него молба за ползване на такъв вид отпуск в рамките на процесния месец , стана ясно, че тази молба е била предварително подготвена и предоставена му за подпис от Г., която той разбрал, че била за платен отпуск, поради което подписал без да прочете. Това некоректно отношение на работодателя, проявено чрез Г., обяснява категоричната позиция на Г., че никога не е ползвал такъв вид отпуск. Той никога не е волеизразявал такова намерение, бил е подведен перфидно. При това не е ясно дали това е станало тъкмо на посочената дата или молбата е създадена впоследствие, за да обслужи настоящия интерес на дружеството.

Горният извод не се променя от данните на л. 67 , които действително установяват дни без изминати км от свидетеля като шофьор по процесното трудово правоотношение. Това, което е несъмнено ясно, е, че процесното предписание е било оспорено по надлежния ред пред компетентния орган и е

влязло в сила след изтичане на 14-дневния срок (от 21.08.20- л. 30), в който може да се обжалва, тъй като не е атакувано. Затова и всякакви възражения против това предписание са напълно ирелевантни в хода на настоящия спор , но дори и да бяха възможни, то горното обсъждане потвърди липсата на достоверност на документите, удостоверяващи ползване на отпуск в месец, съвпадащ с този по предписането по т.11.

В този смисъл даденото предписание по т. 11- от протокола №2016526/29.07.20г. е било задължително, като проверката дали то е изпълнено от работодателя е извършена месец и половина след изтичане на срока. Той е изтекъл на 21.08.20г. и поради това правилно е прието, че нарушението е извършено на 22.08.20г.

Фактът на извършването му не е спорен и е несъмнен установено с подробните и убедителни показания на актосъставителя и приложените писмени доказателства на л. 30 и следващите (виж неподписаният документ).

Предвид горното обсъждане, нарушението, изразено в бездействие от страна на адреса на това предписанието, е факт. Правилно е възприет и автора на нарушението, доколкото адресат по предписанието (основателно) е работодателят в лицето на дружеството - жалбоподател. Напълно ирелевантно е обстоятелството дали упълномощената от управителя на дружеството Г. е уведомила последния за дадените предписания и необходимостта от изпълнението им, доколкото тези обстоятелства касаят отговорността за координацията в съответната комуникация (ако въобще такава е следвало да се осъществи, доколкото на Г. са делегирани генерални пълномощия).

Ирелевантно за обективната съставомерност на нарушението е също дали длъжностното лице по ЗБУТ е „било повече в движение и поради това не успяла да подпише“ (виж показанията на Г.) ;още повече като се има предвид, че от получаване на протокола (31.07.20г) проверка за изпълнение на предписанията по него е извършена едва на 16.10.20г. (повече от месец и половина след изтичане на срока за изпълнението им).

Основателно работодателят е санкциониран за извършеното нарушение с имуществена санкция от 1600 лева , която незначително отстои от минимума (

1500 лева), предвид съществуващата възможност не само до изтичане на срока по предписанието, но и до проверката за изпълнение. Освен това, за всяко едно неизпълнено предписание по коментирания протокол е съставен АУАН и НП.

Несъстоятелни са твърденията, че за неизпълнение на това предписание няма нормативно предвидена санкция, което възражение процесуалният представител на дружеството неубедително мотивира с чл. 415, ал. 2 от КТ. Действително, последното норма предвижда административно наказание за неизпълнение на *предписание по чл. 405а, ал.4 от КТ* и се отнася до *предписание на работодателя да предложи на работника или служителя сключване на трудов договор*. Процесното предписание съставлява по принудителна административна мярка и за нейното неизпълнение отговорността е именно по посочената в санкционния акт норма на чл. 415, ал.1 от КТ.

Горното предпостави решението за потвърждаване на НП, а то – основателността на претенцията за юриконсулско възнаграждение, което следва да се определи в размер на 100 лева (предвид броя на разпитаните свидетели и обема на писмените доказателства).

С оглед на изложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН Пазарджишки районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление 13-002358/17.02.2021г., директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Пазарджик, с което „ТСТ ТРАНС ОЙЛ“ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Пазарджик местност „Чукур Савак“, представлявано от управителя А. С., на основание чл.416 ал.5 от КТ на основание чл.415 ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 600 лв. /хиляда и шестстотин лева/.

ОСЪЖДА „ТСТ ТРАНС ОЙЛ“ЕООД, ЕИК *****, представлявано от управителя А. С., да заплати на ИА ГИТ сума в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението
Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____